

ΔΥΝΑΜΙΔΙΑ

Τίμος Κουρεμένος

Εικονογράφηση: Σπυρίδων Χίτσος

Η πόλη που φώτιζε ακόμη κι όταν κοιμόταν

Lebee
PUBLICATIONS

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Λουμινάρια – Η πόλη που φώτιζε ακόμη κι όταν κοιμόταν

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τίμος Κουρεμένος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Νατάσα Γκουτζικίδου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Σπυρίδων Κίτσος

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εύη Καπουκάκη

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΚΟΝΩΝ: Σπυρίδων Κίτσος

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γιώργος Δ. Λεμπέσης

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Σύλβια Κάπρου

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: Βασιλική Μαυρίδη

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ: Ράνια Μαυρομάτη

© Λουμινάρια – Η πόλη που φώτιζε ακόμη κι όταν κοιμόταν, Σεπτέμβριος 2026

© Lebee Publications, Σεπτέμβριος 2026

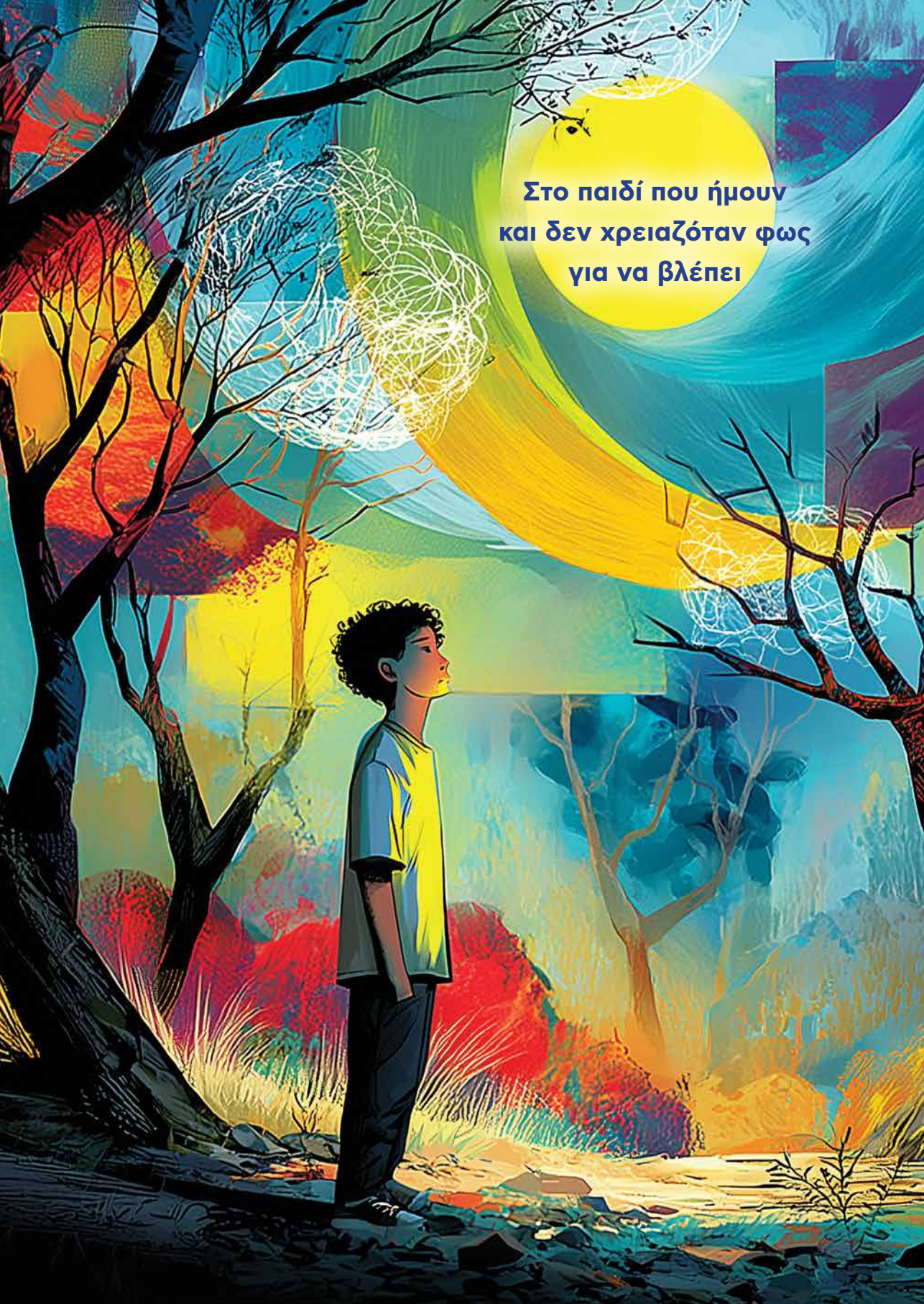
Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-5987-08-4

Οι εικόνες σχεδιάστηκαν από τον Σπυρίδωνα Κίτσο, με τη βοήθεια σύγχρονων ψηφιακών τεχνολογιών, τηρώντας πλήρως τα καλλιτεχνικά και ηθικά δικαιώματα. Η τεχνική δημιουργίας των εικόνων συμμορφώνεται με το ισχύον νομικό πλαίσιο για τη χρήση τεχνητής νοημοσύνης και τα πνευματικά δικαιώματα όπως ορίζονται από τον Ν. 2121/1993 και την Οδηγία 2019/790/ΕΕ.

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ή αντιγραφή ή φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

LEBEE PUBLICATIONS
info@lebeepublications.gr
www.lebeepublications.gr



Στο παιδί που ήμουν
και δεν χρειαζόταν φως
για να βλέπει

Ευχαριστίες

Αυτό το βιβλίο δεν γράφτηκε μόνο του. Γράφτηκε μέσα από στιγμές, ανθρώπους και σιωπές που βρέθηκαν στον δρόμο μου την κατάλληλη στιγμή.

Θέλω να ευχαριστήσω τη Σοφιαλένα, την Ιόλη, τον Βασίλη και τον Αλέξανδρο. Τον θείο μου για τις συζητήσεις, τις βόλτες και τους καφέδες που πίνουμε κάθε βδομάδα στο «γραφείο» μας.

Τον Κώστα, μαζί με τον Γιάννη, τον Γιώργο και την κολλητούλα, αλλά και τον Δημήτρη για τις αμέτρητες ώρες γέλιου, τις κουβέντες, τις διαφωνίες και όλες εκείνες τις στιγμές που κάνουν μια παρέα κάτι πολύ περισσότερο από μια παρέα.

Τις «Φούσκες», για όλα εκείνα που έχουμε ζήσει και για όσα είναι μάλλον καλύτερο να μείνουν μεταξύ μας.

Και φυσικά την Τόνια, που με αντέχει καθημερινά, ακούει όλες τις ιδέες μου, ακόμα και τις κακές, ενώ παραμένει δίπλα μου σε όλα.

Ευχαριστώ επίσης όλους τους φίλους, που είναι ακόμα δίπλα μου. Εκείνους που άλλες φορές είναι εκεί για να με προσγειώσουν και άλλες για να μου θυμίσουν να κοιτάζω λίγο πιο ψηλά.

Την ομάδα της Lebee για τη συνεργασία, την εμπιστοσύνη και όλους όσους βρίσκονται πίσω από όσα φαίνονται εύκολα προς τα έξω αλλά ποτέ δεν είναι.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους εκείνους που, χωρίς να το ξέρουν, έγιναν μέρος αυτής της ιστορίας. Μέσα από συζητήσεις, συναντήσεις και στιγμές που τότε έμοιαζαν μικρές, αλλά τελικά έμειναν.

Ευχαριστώ και εσένα που κρατάς αυτό το βιβλίο στα χέρια σου. Σε έναν κόσμο που δεν σταματά ποτέ, το να αφιερώσεις χρόνο για να διαβάσεις είναι από μόνο του μια πράξη επιλογής. Και αυτό σημαίνει περισσότερα απ' όσα νομίζεις.

Τέλος, ευχαριστώ τον μικρό εαυτό μου, που δεν σταμάτησε ποτέ να ψάχνει, ακόμα κι όταν εγώ νόμιζα πως τα είχα βρει όλα.



ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η πόλη που δεν έσβηγε ποτέ

Υπήρχαν πόλεις που κοιμούνταν νωρίς, πόλεις που κοιμούνταν αργά και πόλεις που έλεγαν πως κοιμούνται αλλά, στην πραγματικότητα, έκλειναν απλώς τα μάτια τους από ευγένεια. Η Λουμινάρια, όμως, δεν κοιμόταν καθόλου. Όχι γιατί δεν μπορούσε, αλλά γιατί δεν το είχε σκεφτεί ποτέ σοβαρά. Κι αν το είχε σκεφτεί, θα είχε αποφασίσει πως ο ύπνος είναι μια συνήθεια παλιά, χρήσιμη ίσως, αλλά όχι απαραίτητη για μια πόλη που ήθελε να είναι πάντα ενημερωμένη.

Τη νύχτα, τα φώτα της Λουμινάρια έμεναν αναμμένα. Όχι εκείνα τα μεγάλα, τα επίσημα, που φωτίζουν πλατείες και δρόμους. Αυτά χαμήλωναν κάποια στιγμή. Μα τα μικρά φώτα, εκείνα που ζούσαν πίσω από τζάμια, σε δωμάτια, σε τσέπες και σε τσάντες, αυτά δεν έσβηναν ποτέ. Ήταν φώτα ανήσυχα και περίεργα, φώτα που δεν ήξεραν να περιμένουν. Αν μπορούσαν, θα μιλούσαν. Και στην πραγματικότητα, μιλούσαν.

Οι άνθρωποι της πόλης είχαν συνηθίσει αυτό το αδιάκοπο φως όπως συνηθίζει κανείς τον ήχο της θάλασσας όταν ζει δίπλα της. Στην αρχή, τους ξυπνάει. Μετά, τους συνοδεύει. Στο τέλος, δεν το ακούν καν. Λένε πως έτσι είναι η πρόοδος. Κάνει φασαρία μέχρι να γίνει μέρος της σιωπής σου.

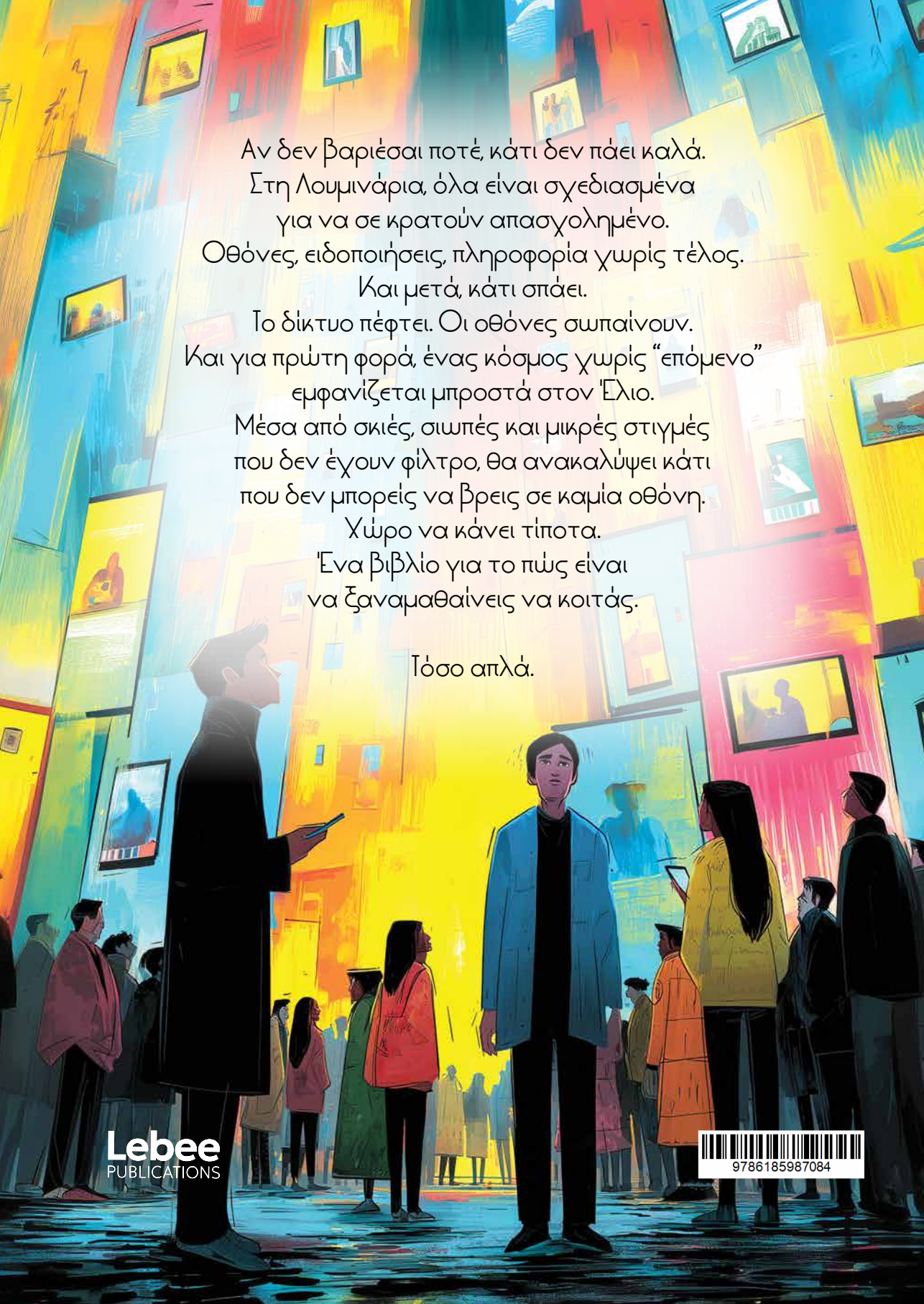
Στη Λουμινάρια ζούσε ένα παιδί που το έλεγαν Έλιο. Το όνομά του σήμαινε «ήλιος», πράγμα αρκετά ειρωνικό για κάποιον που περνούσε τις περισσότερες ώρες του μπροστά σε οθόνες. Ο Έλιο δεν ήταν λυπημένος, ούτε χαρούμενος, όπως θα το καταλάβαιναν οι μεγάλοι. Ήταν απλώς απασχολημένος. Κι αυτό, όπως όλοι ξέρουμε, είναι μια κατάσταση που μοιάζει πολύ με την ευτυχία, αλλά κρατάει λιγότερο.

Το δωμάτιό του ήταν φωτεινό ακόμη και τη νύχτα. Όχι από λάμπες, αλλά από μικρά ορθογώνια φώτα που άλλαζαν χρώματα και εικόνες με ταχύτητα που θα ζήλευαν ακόμη και τα όνειρά μας. Στους τοίχους υπήρχαν αφίσες που κάποτε είχαν τραβήξει την προσοχή του· τώρα, απλώς κρέμονταν εκεί υπομονετικές, σαν να περίμεναν τη σειρά τους. Ένα ράφι με βιβλία έτριζε πού και πού όχι από κίνηση, αλλά από προσβολή.

Ο Έλιο καθόταν στο κρεβάτι του, κρατώντας στα χέρια του το Αντικείμενο. Έτσι το αποκαλούσε όχι γιατί δεν ήξερε το όνομά του, αλλά γιατί του φαινόταν αγενές να περιορίζεις κάτι τόσο έξυπνο σε μία μόνο λέξη. Το Αντικείμενο έλαμπε απαλά και άλλαζε εικόνες σαν να είχε πάντα κάτι καλύτερο να δείξει, κάτι πιο σημαντικό, κάτι που δεν έπρεπε να χάσεις. Και ο Έλιο, που δεν ήθελε να χάσει τίποτα, το κοιτούσε με προσοχή που συνήθως φυλάσσεται για σπάνια πράγματα, αν και στη Λουμινάρια τίποτα δεν ήταν πια σπάνιο.

Έξω από το παράθυρο, η πόλη ζούσε τη νύχτα της όπως και τη μέρα της. Με





Αν δεν βαριέσαι ποτέ, κάτι δεν πάει καλά.
Στη Λουμινάρια, όλα είναι σχεδιασμένα
για να σε κρατούν απασχολημένο.
Οθόνες, ειδοποιήσεις, πληροφορία χωρίς τέλος.
Και μετά, κάτι σπάει.

Το δίκτυο πέφτει. Οι οθόνες σωπαίνουν.
Και για πρώτη φορά, ένας κόσμος χωρίς “επόμενο”
εμφανίζεται μπροστά στον Έλιο.

Μέσα από σκιές, σιωπές και μικρές στιγμές
που δεν έχουν φίλτρο, θα ανακαλύψει κάτι
που δεν μπορείς να βρεις σε καμία οθόνη.

Χώρο να κάνει τίποτα.

Ένα βιβλίο για το πώς είναι
να ξαναμαθαίνεις να κοιτάς.

Τόσο απλά.